

Aratás ideje van - David Wilkerson

It is harvest time - David Wilkerson

Dátum: 2005

*„Mikor pedig látta vala a sokaságot, könyörületeségre indult rajtuk, mert **el voltak gyötörve és szétszórva**, mint a pásztor nélkül való juhok. Akkor mondta az ő tanítványainak: **Az aratni való sok, de a munkás kevés**. Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába”.* (Máté 9.36-38).

Jézus kijelentette: „*az aratni való sok, de a munkás kevés*”. A bőséges, végső szellemi aratás már Jézus kijelentésével elkezdődött a zsidók és a pogányok között, ami egészen Jézus visszajöveteléig tart. Amikor ezt az igeszakaszt olvastam kíváncsi voltam, hogy mi lehetett az, ami Jézust arra indította, hogy a következőt mondja: "A táblák érettek az aratásra és az aratás ideje van!" Látott Jézus szellemi ébredést Izraelben? Volt ébredés a zsinagógákban? Voltak papok, akik megtértek? Az írástudók és farizeusok bűnbánatra jutottak? Mi volt az egyértelmű jele annak, hogy a mezők érettek voltak az aratásra?

Az evangéliumokban nem látjuk a bizonyítékát semmiféle nagy szellemi mozdulásnak. Ha valamit látunk, az inkább ellenállás volt. Jézust kigúnyolták a zsinagógákban. Izrael szellemi vezetői elutasították Őt - megkérdőjelezve a becsületességét és isteni mivoltát - a vallásos sokaság pedig megpróbálta ledobni Őt a szikláról. Krisztus megdorgálta Izrael városait, mert nem tértek meg az üzenetére: "Jaj néked Korazin! Jaj néked Bethesda! Jaj néked Tiron és Sidon! Jaj néked Kapernaum!" Jézus egy sokaságot látott, ami össze volt zavarodva és kétségbe volt esve. A Szentírás a következőt mondja nekünk: "*Mikor pedig látta a sokaságot, könyörületeségre indult rajtuk, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok.*" Egy embertömeg volt látható, akik tele voltak félelemmel, aggodalommal és el voltak gyötörve. Az emberek ide-oda szaladgáltak, mint a szétszórta nyáj segítséget keresve bárhol, ahol található. Ezt látva nagyon szívszorító volt Jézus kijelentése: "A mezők érettek az aratásra, és az aratnivaló sok."

Gondoljátok, hogy Jézus - aratással kapcsolatos - szavai ma is helytállóak? Hol látjuk az egyértelmű jelét annak, hogy a mezők érettek és készek az aratásra? Térnek meg egész nemzetek? Van óriási nyugtalanság a társadalomban? Van ébredés a szervezett gyülekezetekben? Van éhség a vallási vezetőkben, akik Krisztust keresve vágnak az ébredésre? Sír ez a nemzetség a szentség hiánya miatt? Kevés kivételtől eltekintve nem látok semmi ilyesmit. Nem ezek indították meg Jézust a maga idejében, hanem inkább az - általa, mindenhol látott - elszomorító körülmények. Mindenhol azt látta, hogy az aggodalmaskodás úrrá lett az embereken, el voltak csüggedve.

Ezért sírt Jézus, amikor Jeruzsálemre tekintett. Sírt azon a keménységen és szellemi vakságon, amit látott. Volt egy nép, ami békétlenségben és elcsüggedve haladt az ítélete felé. Ezt látva prófétálta Jézus a következőt: "Üresen marad a ti házatok." **Jézus**

az utolsó napok állapotáról festett le nekünk egy képet. Nos, ez az időszak elkezdődött Jézus mennybemenetelével és Jézus visszajövetelével fog befejeződni. Már nagyon közel vagyunk ehhez a pillanathoz. Jézus tanítványai tudni akarták, hogy mik fogják jellemezni az utolsó napok állapotát és mi lesz a jele Jézus visszajövetelének. Jézus a tanítványok kérdésére adott válaszában a következőkről beszélt: éhínségekről, földrengésekről, nyomorúságokról, etnikai háborúkról, hamis krisztusokról és prófétákról, akik sokakat megtévesztenek és félrevezetnek. Beszélt továbbá arról, hogy a hívőket még Krisztus nevének pusztá említése miatt is gyűlölni fogják, hogy a szeretet sokakban meghidegül, hogy néhányan - törvénytelenések folyamatos elkövetése miatt - elesnek bűnben.

„És lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban; és a földön pogányok szorongása a kétség miatt, mikor a tenger és a hab zúgni fog, Mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, amik e föld kerektségére következnek: mert az eget erősségei megrendülnek.” (Lukács 21.25-26).

Jézus minden idők legnyugtalanítóbb, legelszomorítóbb, legnagyobb zavarodottságáról beszélt, amit az emberek valaha is átéltek.

Látjuk az általa megprófétált eseményeket napjainkban? Gondoljunk csak ennek a generációnak a teljes zavarodottságára és gyötrelmeire. A tömegekben félelem van, amikor a katasztrófák sorát látják: hurrikánokat, földrengéseket, tsunamikát, földcsuszamlásokat és tornádókat. Minden nemzet reszket és fél a terrorizmus fenyegetettsége miatt. A világon ma az elhalálozás leggyakoribb oka a szívkatasztrófa. Hamis vallások, hamis próféták, hamis krisztusok sokakat félrevezetnek. Milliók fordulnak az iszlám felé, mert az iszlám folyamatosan beszívárog a különböző nemzetekbe. Teljesen vakok, akik nem látják mindezt: ami megrázható, az most mind megrázattatás alatt van. Mindezen megrázkódásokat látva - sokak vaksága ellenére - Jézus szavait hallom: "A mezők érettek az aratásra, az aratnivaló sok." Meg vagyok győződve, hogy a következőt mondja a gyülekezetnek: "Az emberek készek a hallásra. A hívők számára az aratás ideje van. Kezdjétek hát el aratni."

Krisztus az aratás Ura. Ha kijelenti, hogy az aratás ideje van, akkor el kell azt hinni. Nem számít mennyire bűnös ez a generáció, hogy láthatóan milyen nagymértékben megnövekedett a Sátán hatalma, az Úr ennek ellenére azt mondja nekünk: "Ne a körülöttetek lévő nehézségekre nézzetek, hanem emeljétek fel a szemeteket és lássátok meg, hogy a mezők érettek az aratásra, és itt van az aratás ideje."

Jézus ismeri az emberi szíveket és látja, hogy jólétükben az emberek elfeledkeznek Istenről. Jézus tudta, hogy a gyötrelmek és csapások közepette az emberek szeme megnyílik az örökkévaló értékek meglátására. A szenvedés, a félelem és a kemény idők megérlelik az embereket arra, hogy meghallják és befogadják az evangéliumot. Figyeljük meg Jézus szavait, hogy milyen (ok-okozati) összefüggésről beszél:

*"Amikor látta a sokaságot, mert **el voltak gyöttrődve**, akkor mondta a tanítványainak: az **aratnivaló valóban sok.**" (Máté 9:36-37).*

Ez az igazság Isten népének egész történetében tettenérhető. Mózes megdorgálta a saját generációját és a következőt mondta nekik:

"Isten vezet benneteket. Ő szaporított meg és hatalmasan megáldott zöld mezőket, mézet, vaját, tejet, juhot, olajat, gyümölcsöt adva nektek. Ti meggazdagodtatok és mégis lázadtatok. Lebecsültétek az üdvösségetek kőszikláját és elhagytátok Őt." (5 Mózes 32.12-14)

"És meghízott Jesurun, és rúgódozott. Meghíztál, megkövéredtél, elhájasodtál. És elhagyta Istent, teremtőjét, és megvetette az üdvösségének kőszikláját." (5 Mózes 32.15).

A Szentírás azt mondja nekünk, hogy Izrael ezt követően megalázta magát és nyomorúságában az Úrhoz kiáltott, az Úr pedig megszabadította őket:

"Az Úrhoz kiáltottak szorultságukban; sanyarúságukból megmenti őket" (Zsoltár 107:6).

Nézzük meg Dávid bizonyágtételét is:

„A halál kötelei vettek körül, s az istentelenség árjai rettentettek engem. A Seol kötelei vettek körül; a halál törei fogtak meg engem. Szükségemben az Urat hívtam, és az én Istenemhez kiáltottam; szavamot meghallotta templomából, és kiáltásom eljutott fülébe.” (Zsoltár 18:5-7).

A szenvedés, az aggodalom és a zavarodottság mindig segítségért való kiáltást vált ki az emberekből. Ez az összefüggés figyelhető meg az egész történelem során. Emlékeztek, hogy mi történt New Yorkban a kettős torony lerombolása után? A gyülekezetek összejöttek és ima-összejöveleteket tartottak a Yankee Stadionban. Kongresszusi vezetők gyűltek össze a Kapitolium lépcsőin Washingtonban, hogy imádkozzanak és énekeljenek: "Isten áldd meg Amerikát." Egy ideje Isten már beszél ehhez a nemzethez. A félelem és aggodás arra ösztönözte az embereket, hogy keressék az igazságot. Az aratás törvényének lényege a következő:

SÖTÉTEBB NAPOK, FEHÉREBB ARATÁS.

Indonéziában és Sri Lankán radikális iszlamisták nem engedték meg, hogy kívülállók belépjenek a hatalmuk alatt tartott területre. A tsunami katasztrófa után azonban sokan megnyitották az ajtóikat a keresztyén segélyszervezetek munkásai előtt. Miért? Mert Isten látta, hogy a mezők érettek és készek az aratásra. Egyetlen nemzet sincs elzárva Krisztustól és nem elérhetetlen számára. Nincsenek vallásos erők, amik ellenállhatnának az aratásnak. Ezért mondta Jézus nekünk, hogy ne féljünk még akkor sem, ha hegyek zuhannak a tengerbe.

Gondoljatok a mostani kataklizmaszerű eseményekre a világtörténelemben. A kommunisták a korábbi Szovjetunióban azt gondolták, hogy száműzték országukból Istent, Jézus azonban azt mondta nekik: „Minden cselekedetetekkel az aratást támogattátok.” Krisztus ma is él és munkálkodik Oroszországban. Kína is megpróbálta száműzni Istent, aminek eredménye szintén az lett, hogy emberek millióit érlelte be az aratásra. Jelenleg Ukrajna szabadul fel a korrupst uralom alól, ahol olyan ember a vezető, aki Jézusról tesz bizonyosságot. A New York Times írja, hogy Belorussziában - a kommunisták által leginkább leuralt nemzetben - a keresztyének azért imádkoznak, hogy az ő országuk legyen a következő. Isten látja, hogy ez a mező is kész az aratásra!

Ugyanez az elv volt igaz Izrael egész történetében. Amikor Mózes azt mondta a fáraónak "engedd el a népemet", az azért volt lehetséges, mert Isten bejelentette az aratás idejét. Elérkezett a pillanat Izraelnek a fogságból való kiszabadítására. A fáraó azonban azt mondta: *"Kicsoda az Úr, hogy szavára hallgassak, és elbocsássam Izráelt? Nem ismerem az Urat és nem is bocsátom el Izráelt."* (2 Mózes 5.2). A fáraó a Sátán démoni rendszerét reprezentálja, beleértve a hamis vallásokat és elnyomó rendszereket, amelyek leuralt állapotban tartják az embereket. Mielőtt Izrael kiszabadulhatott volna a fogságából, a sötétség erőit meg kellett rázni. Isten ezért megverte Egyiptomot kilenc természeti csapással, de az a kilenc csapás csak megkeményítette a fáraó szívét. Végül súlyos csapások jöttek és elpusztult minden Egyiptomban. Az uralkodók és a köznép számára nyilvánvalóvá vált, hogy ez Isten szavára történt és nem egyszerűen természeti katasztrófa volt. Az Úr elküldte a halál angyalát és egyetlen éjszaka minden egyiptomi családban meghalt a legidősebb fiú. A fáraó családja sem volt kivétel. Ezt követően Izrael diadalmenetben vonulhatott ki Egyiptomból. Itt volt az aratás ideje, ami csak az ítélet előtt érkezhetett el.

Századokkal később, amikor Jézus bejelentette az aratást Jeruzsálemben, tudta, hogy az ítélet el fog jönni. Ettől fogva kezdett betörni Titus és hadserege a városba és 2,2 millió embert öltek meg. Sokakat keresztre feszítettek, a várost felégették és földig rombolták. Jézus a következőre figyelmeztette saját generációját:

"Ti azt mondjátok, hogy még négy hónap és eljön az aratás, de Én azt mondom nektek, hogy a mezők készek az aratásra. Járjatok Isten akarataiban, mert a legnagyobb nyomorúság az ajtótok előtt van. Most titeket küldelek, hogy fejezzék be a munkát, amit elkezdtem. Az aratás ideje elkezdődött."

Hogyan írta le Jézus az eljövendő katasztrófát?

"Mert akkor nagy nyomorúság lesz, amelyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha." (Máté 24:21).

A katasztrófa beköszöntése előtt az aratás ideje van. Az „aratás” volt a középpontban az 1980-as évek gyülekezetnövekedési mozgalmának gondolatában is. Több mint két évtizeddel ezelőtt gyülekezetnövekedési szakértők az aratás érdekében új módszereket találtak ki. Kijelentették a következőt: "A gyülekezet nem életképes egy modern társadalomban: túlzottan hagyományos, túlságosan elérhetetlen az emberek számára,

ezért szükséges a mai kor kihívásainak, követelményeinek megfelelni. A későbbiekben már nem gondolkozhatunk rövid határidőkben”. Bejelentették, hogy az 1980-as évek az „Aratás évtizede” lesz. Ebből az elgondolásból született meg a „keresőbarát” megagyülekezet mozgalom. Szinte minden éjszaka egy óriási gyülekezet született minden országban. Sok ilyen gyülekezeti összejövetelen ezrek vagy tízezrek vettek részt. Néhányan óriási létesítményeket építettek, amik bevásárlóközpontokra hasonlítottak, éttermet és minden más szolgáltatást is magukban foglalva.

A „kicsiben való gondolkodást” most a nagy létesítményekben való gondolkozás váltotta fel. A gyülekezetek számára az erkölcs kérdése a továbbiakban már nem jelentett akadályt, hanem a felmérések eredményeire támaszkodva „szükség-központú” (az emberi szükségeket kiszolgáló) szolgáltató létesítményeket hoztak létre. A dicsőítő szolgálat a legkorszerűbb technikákat kezdte alkalmazni, a "kor" zenéjéhez igazodtak és színpadias előadásokat mutattak be. A pásztorok az igehirdetésüket a legújabb – néha felnőtt korhatáros - filmekből vett video klipek felhasználásával mutatták be. Úgy tűnt, mintha egy óriási aratás lenne, de az „Aratás évtizede” bebizonyította, hogy rossz alapra építettek. Egy William Chadwick nevű pásztor, aki szintén ezen alapelv szerint növelte meg gyülekezete létszámát, egy idő után megítélte a számbeli növekedésre való koncentrációt és „Ellopott nyáj” (Stealing Sheep) címmel egy könyvet írt erről, amiben néhány aggasztó statisztikát közölt.

A leginkább figyelemreméltó az, hogy a tíz éves időszak alatt összességét tekintve nem volt kimutatható növekedés az evangéliumi gyülekezetekben, ugyanis a megagyülekezetek a kisebb gyülekezetekből szívták el az embereket. Izgalmas, modern dicsőítéssel és sok programmal igyekeztek kiszolgálni a II. világháború után született keresztyének népes tömegét. A gyülekezetet „váltó” hívők többsége pünkösdi volt. Ami még rosszabb, hogy a megagyülekezet mozgalom egy nagyon rossz hatással volt a kisebb gyülekezetekre. Képtelenek voltak ugyanis a megagyülekezetek erőforrásaival „versenyezni”, akik mindenfajta újítást bevetettek, hogy odacsalogassák az embereket a „szükség-központú” programjaikra. A kisebb gyülekezetek ezért lassan elkezdtek hanyatlani és sokan végleg bezárták az ajtót. A Georg Barna féle kutató csoport nemrégiben készített egy tanulmányt, ami kimutatta, hogy a gyülekezetek nemcsak megrekedtek, hanem az állapotuk is romlott. Figyelmeztető tény, hogy az említett II. világháború után születettek népes táborába tartozó hívők közül kevesebb ember látogatja ma a gyülekezeteket, mint korábban. Egyszerűen szólva a gyülekezetnövekedési mozgalom összességében visszafejlődést hozott előrehaladás helyett. Végül még egy statisztika, ami még inkább riasztó számomra, mint bármi más. A keresztyéneknek csupán egy töredékét nyerték meg valóban Krisztus számára. Ez teszi Jézus szavait aktuálissá ma: "a munkás kevés."

Minden városban ahol megfordultam az elmúlt években, a pásztorok azt kérdezték tőlem, hogyan építsenek egy erős, növekvő gyülekezetet. Ahogy azonban körülnéztem a városaikban egy szomorú állapotot láttam. Emberek sokasága élt megkötözve a bűn miatt. Ismerem Isten ígését, hogy felhatalmaz bennünket a szolgálatra, ha kimegyünk a közelünkben lévő érett mezőkre, hogy learassuk a termést. Építhetünk hatalmas gyülekezetet azokból a százalomra méltó és elgyötört emberekből, akik kiszabadulnak

a Sátán fogságából. Évekkel ezelőtt azt tapasztaltam, hogy a gettókban érettek a táblák az aratásra. Ez akkor történt, amikor kimentem egy olyan környezetbe, ahol bandavezérek, kábítószeresek, szegény özvegyek, alkoholisták és prostituáltak éltek. Sok mai - általam ismert - erőteljes lélekmentő korábban olyan bandatag volt, mint Nicky Cruz. Az egész világon tömegeket nyernek meg Krisztusnak.

Gondoljunk Jézusnak a földön eltöltött utolsó napjaira. Képzeld el, hogy a mennybemenetele előtt Jézus milyennek látta a gyülekezetet és a visszatérése előtti aratást. A lelke elszomorodott, mert előre látta a bekövetkező nagy hanyatlást, az érett mezők aratása helyett, amikor az Ő népe idejét és energiáját a világi siker és anyagi jólét hajszolásával tölti. Ezért Jézus azt mondja az Atyának: "Ezek az emberek nem fogják learatni a termést. Minden érett mező learatatlan marad. Elmegyek és elküldök egy sereg angyalt, hogy learassák a termést." Az Atya egyetért ezzel és hirtelen szellemi lények jelennek meg a földön, természetfeletti fényességben ragyogva. Micsoda látványosság lenne ez: másvilági élőlények, dicsőségbe öltözve, beszélnek a gyülekezetben és a nyilvánosság előtt. Látnátok azokat az újságok beszámolóiban, a rádióban és a TV-ben. A keresztről, a feltámadásról, a mennybemenetelről, Krisztus szeretetéről, és egy eljövendő végső ítéletről beszélnek olyan meggyőző és büntudatot ébresztő módon, ami mindenkit rabul ejtene. Mint megannyi Jónás, akik bejárnak és figyelmeztetik a világot.

Most képzeljük el, hogy egy rövid időszakot követően ezt a néhány ragyogó angyalt a körülötte lévő világ rabul ejti. Rabul ejtik őket a finom ételek, az anyagi javak, a jólét, a biztonság és hamarosan a sikert, a dicsőséget és a szerencsét kezdik el hajszolni. Nem sokkal ezt követően féltékenyek lesznek mindenkire. Harag, büszkeség, irigység és pénzsóvárság lesz úrrá rajtuk. Más szavakkal: éppen olyanok lesznek, mint a gyülekezetek ma! Kérdezlek benneteket, milyen befolyással lehetnének ők a világra? Hogyan lehetne elvárni tőlük, hogy learassák a termést, amikor a világhoz váltak hasonlókká? A bizonyágtételük leértékelődött és teljesen elveszítették minden szellemi erejüket, elbátortalanodtak, félnek és kételyek gyötrik őket. Mondd meg nekem, hogy miért vágya bárki az evangéliumomra, ha egy ilyen feszültségekkel teli és örömtelen állapotban látnak engem? Miért hinnének az üzenetemben, hogy "Jézus mindenre elegendő, a mindenem, az állandó segítségem," ha mindig félelemben, aggodalmaskodásban és békétlenségben vagyok?

Senki sem hallaná meg a szavamat, hanem inkább csodálkoznának: "Mennyire más a ti Krisztusotok? Nem úgy tűnik, hogy sokan meggyógyulnának, ha állandóan ilyen állapotban leszünk." Kedves hívők, fontos a viselkedésünk. Nézzétek meg, hogy mit mond Salamon éneke Krisztus menyasszonyról.

*„Én galambom, a kősziklának hasadékiban; a magas kőszálnak rejtekében; **mutasd meg nékem a te orcádat, hadd halljam a te szódat; mert a te szód gyönyörűséges és a te tekinteted ékes!**”* (Salamon éneke 2.14).

Jézus lényegében azt mondja nekünk: „látni akarom a mosolyodat.” Ez látható az arcotokon? Nem kell találgatnunk, hogy miért nem tapasztalunk meg egy nagy aratást.

Jézus egyszerűnek látja ezt a kérdést: "A táblák érettek az aratásra, de a munkás kevés." De miért kevés a munkás? A gyülekezetek tele vannak ma olyan hívőkkel, akik azt állítják, hogy Krisztus jelen van az életükben. Dollármilliókat költenek mindenféle nagy gyülekezeti központok építésére.

Az igazság az, hogy nem vagyunk képesek learatni a termést, ha az életünk nem tükrözi vissza az általunk hirdetett evangélium átfórmáló erejét, amit leértékelünk az életünkben. A Krisztussal való járásunknak bizonyítani kellene a világ számára, hogy Isten ígéretei igazak. Munkásként az aratás eszközei vagyunk az Úr kezében. Krisztus idejében ilyen volt a kasza, ami egy egyélű, hosszú, görbe kés volt hosszú nyéllel. Kovács készítette el azt, aki beletette a tűzbe, majd az üllőre helyezte, ahol ütötte és megfelelő alakúra hajlította azt. Az egész folyamatot annyiszor ismételte meg, amíg a vágó élek érdes, ráspolyszerűen élesek nem lettek.

A párhuzam világos: Isten a kovácsműhelyében a ránk mért ütésekkel nem csak a bűntől szabadít meg, hanem munkásokká is tesz minket. Ez a kovácsolási folyamat a magyarázat arra, hogy miért van olyan kevés munkás. A gyülekezetekbe járók többsége hasonlít arra a sok ezer emberre, akik - az Ószövetség idején - önként mentek Gedeon seregébe. Isten látta a félelmet sokukban és tudta, hogy nem képesek elviselni a tüzet, az összetörettetést és a nehézségeket. A Gedeont követő sok ezer emberből csak háromszáz volt a kiválasztott. Hasonlóan van ez ma is. Akiknek valóban elhívásuk van az aratásra, azoknak el kell viselniük a megtisztítást, a tűz általi formázást és a folyamatos ütésekkel. Ezt nem sokan viselik el.

A tanítványoknak Isten által volt felhatalmazásuk a missziójukra. Hol kezdték a szolgálatukat? Jézus azokhoz az elcsüggedt, szegény emberekhez küldte őket, akik roskadoztak a bűn terhe alatt, foglyok voltak, mert az életük le volt uralva. Most a Teen Challenge drog - és alkohol elvonó szolgálatra gondolok, annak 500 központjával az egész világon. Gondolok azokra az aratókra, akik más országokba mentek misszióra és megtapasztalták a megtérés csodáit, amikor szűkölködők, szegények és szellemileg megkötözött emberek felé szolgáltak. Ők pontosan ott kezdték az aratást, ahol Jézus is tette: az elveszettek, a megkötözöttek, a megtört szívűek, az elítélt rabok, a leprások, a vakok, a szegények között, együtt sírnak azokkal a szellemileg nehéz helyzetben lévőkkel, akik el vannak csüggedve és össze vannak zavarodva.

Figyeljük meg Pál szavait:

"Tekintsétek csak a ti hivatásokat, atyámfiai, hogy nem sokan hívtak bölcsek test szerint, nem sokan hatalmasak, nem sokan nemesek. Hanem a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse a bölcseket; és a világ erőtleneit választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket. És a világ nemteleneit és megvetettjeit választotta ki magának az Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse: hogy ne dicsekedjék ő előtte egy test sem." (1 Kor. 1.26-29).

Kedves szentek! Jézus tudta, hogy mivel fogunk szembenézni ezekben az utolsó napokban: egy generáció, amely sokkal jobban belemerült a bűnbe, mint bármikor; olyan mértékű szorongás és magányosság, amelyet még sosem tapasztalt meg az emberiség; gazdasági katasztrófák; a válások számának nagy növekedése; az erőszakos homoszexualitás és erkölcstelenség, ami szégyent hozna még a harminc évvel ezelőtti bűnösökre is. Krisztus ezért keresett olyan munkásokat, akik vállalják a tüzet és az ütések. Isten egy olyan népet akar, akik ki fognak állni a világ elé és kijelentik: "Isten velem van! A Sátán nem tud megállítani engem. Csak figyeljétek az életemet. Keresztülmegyek a tűzön többször is, hogy kiformaljon engem, ami által egyre inkább átmegyek minden nehézségen és győzök Krisztus által, aki bennem él. Amit hirdetem az munkálkodott bennem. Az életem a bizonyíték, hogy Jézus mindenre elegendő!"

Forrás: www.worldchallenge.org/

Fordította: Abonyi Sándor

<https://keskenyut.wordpress.com>